

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

12. De obedientiae securitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

quasi vitales petat. De his verò singillatim agere prolixum foret, & à plurimis
tasse satis proposito congruens, sed non videtur omittendum quin de non-
nullis seu fundamentis, seu vitæ nostræ Religiosæ fontibus aliquid quasi in
transcursu nosem. In secundo operosius immorabor, cum & initio maxime
comparandum sit, & illud minus explicuerim.

C A P V T XII.

De securitate obedientie.

DE obedientie virtute & natura ita multa scribenda forent, & à plurimis
scripta sunt, vt videar mihi de illa merito tacere posse. Sed quando id
institutum aggredieris, cuius partes omnes, munia omnia, conseruatio, &
perfectio, vnius obedientie vi, apra & coagmentata continetur, perspe-
ctum tibi esse debet, quanta obedientie à te desideretur integritas, qualis,
quam perfecta, in quibus, & quousque postuletur. Hoc vero non erit ad-
modum obseruatu difficile, si quæ B. Ignatius de illa præscripsit, quæ descri-
psit & tradidit, attentius euoluas.

Interim hoc tibi vnicè commendatum velim, vt credas, in vna obedien-
tia, tuæ salutis æternæ securitatem esse positam. Cuius vt rationes pluri-
mas omitam, hæc est meo iudicio firmissima: quod quicumque obedien-
tiam Dei causa, Dei nutu, voluntate, ac propemodum iussione susceptam
sequitur; sic autem eam sequitur, qui Deo consultore, auctore, duce, Religio-
sæ vitæ institutum est amplexus; proculdubio Deum, cuius vicem perfungi-
tur, cuius personam homo iubens refert, Deum inquam, qui via, veritas
& vita est, sequitur. quare aberrare, decipi, emori non potest, nec potest cer-
tior vlla esse ad salutem via. Et quantos facit animos, Deum sui operis, otij,
negotij, studiorum, laborum instigatorem & impulsorem intueni? quan-
tum præsidij sibi à iussione, quasi à Dei voce, vendicat obediens, diuinæ li-
beralitatæ, copiosa, ijs quos ad opus euocauerit, auxilia largientis conscius?
quantum certæ fiduciæ, cum agnoscit providentissimi Domini sapientiam
decere, vt à recto & vtili fine numquam exeret, numquam nisi in no-
strum commodum cedat, quod diuinæ voluntatis nutu per Superiores indica-
to, susceptum vrgetur? Quod si probè ipse tibi persuaseris, omnem omni-
no propriæ & ab obedientia non excitatæ voluntatis motionem exhorresces,
pertimesces, & procul auerfaberis. vt enim omitam quam in deuia, fallacia,
letifera deceptos abducatur, hoc solum quantum terroris est, quod qui sua volun-
tate in partem aliquam permouetur, diuinam sibi opem certo promittere non
potest; quæ tamen quicumque destituitur, is omnibus casibus, hostibus, da-
mo-

mo-

monibus, tentationibus & peccatis iacet expositus. Atque vt quod sentio, clarissimè & rebus ipsis ostendam, faciamus, cuiuspiam negotij, itus, exitus, ambulationis, colloquutionis, potionis, medicinæue hauriendæ occasionem offerri; si id vel præter obedientiæ nutum, vel contra, vel eo non expectato ausus fuero: sic mecum ipse ratiocinari, eiusmodi me, neque id ex vano, terroribus pautare debeo: Egone ista sine Deo sum ausus? Sanè ausus sum sine Deo, quando obedientiæ non consultâ sum ausus. At non consulto Domino, nonne à Gabaonitis deceptus est Iosue? nonne durus vxori Ieroboam, alium quàm Deum verum consulturæ, missus est nuncius? Deo non auspice, quid non cedit pessimè? res prosperæ in aduersas, iucundæ in tristissimas, vita ipsa in mortem ibit. Sine Deo neque vtile, neque oprandum mihi potest esse quidquam; insidiosa, periculosa, exitialia sunt omnia. Sanitatem, quietem, scientiam, honorem, vtilitatem, Deo istæ non ducente, quæsiui; ecce inde mihi inualetudo, perturbatio, ignorantia, ignominia, damna multa creabuntur. Et cui melius, cui tutius & fidentiùs, quàm Deo meo possum, & verè debeo dicere, In manibus tuis sortes meæ? si me illi totum reliquero, ille de me toto benignissimè consulat; vbi me illi subtraxero, meæque incertæ prouidentia commiserò, ibi necessario præsidio nudus, illudentis dæmonis fraudibus ludibrio exponar; perdam, & perimam, quorum salutem non præscripto ab obedientia labore quærebam; cuertam negotium illud omne, quod exquisita propriæ voluntatis industria, ex voto confectum volebam. Sic mihi, nec immetitò, ex aduersum ibunt omnia, Deo per obedientiam non afflante; at secundo cursu & æternitati frugifero fluent, quoties aspirante ad Superiorum vocem numine, sponforem quodammodo & vadem felix exitus, ipsummet laboris auctorem Deum inuenero.

Ita verè est, ac vehementer optarem Religiosis omnibus, vt verissimum, ita persuasissimum esse, ingrati admodum, sed & periculosè id omne ab eis suscipi, cuius non sit auctor obedientia. Erenim cum ab optimo Domino Deo nostro, in eam felicissimam vitæ sortem vocati sint, vbi rerum omnium agendarum initia, progressiones & absolutio, Deo per Superiores excitante, promouente, perficiente speranda sunt: vbi posita omni de se suisque sollicitudine, cogitatum iacent in Domino, qui eorum qui sibi confidunt, res omnes paterna prouidentia lenissimè in fines optimos destinat: quid aliud, in eiusmodi vitæ genus eos vocando præstitit, quàm quòd singulari beneficio à sua ipsorum incertissima curatione dimouit, insitque sui securos, absque omni sollicitudine, se diuinæ prouidentia tradere, quæ vicissim in tutelam semel à se receptos, numquam (nisi voluntarij recesserint) in errorem induci, vel tentatione superari sinet. Nunc autem, cuius vel insipientia vel temeritatis est, in periculossima procellosi huius sæculi iactatione, tanta nostra excitate, infirmitate & inconstantia, prouidentissimo, eodemque fauentissimo Deo relicto, nostris

imbecillorum & ignauissimorum viribus nitentes, industriæ fidentes, vltro ad clauum assidere, & æternitatis gubernacula occupare? Heu miseram nauigantis conditionem! quàm præcipiti cursu fertur in ruinam! latentes non vitabit scopulos, Syrtibus absorbebitur, vel miserandum in modum quassa nauis marinis præda fiet belluis. Ista conditione nauigas, quisquis vel ad breuissimum momentum, tuæ voluntatis ductu in Religione nauigas; diuina gubernatione despecta, tuæ ipsius regetis: qua dum regetis, teque solo, arundineo baculo, niteris; potes ne quietis partem vllam capere, nec expauescere, te nudum tot circumfrentium hostium inimicis telis exponi? Quid? quòd non solum non fauentem, sed iratum habes Deum? quàm enim Religionem ipsam suo in flore cupit conseruatam, tam debes pertimescere ne te velit perditum. quippe neruus, vigor, vita Religionis ipsa est obedientia: quàm cum labefactet, elidat & euellat propriæ voluntatis vsurpata libertas; eodem etiam impetu Religionis totius; vel quantum in ipsa est; vel quoniam à paucis ad plures facilè serpit malum, neruos, vigorem, vitam omnem labefactat, elidit, euellit. Eadem igitur prouidentia potentissima vi, qua Religiosi Ordinis conseruationi incumbit Deus; eadem credendum fore, vt Religiosos propriæ voluntatis amatores, atque ad eam Religionis euersores, idem Dominus auerferat, impugnet, ac denique, nisi ad saniora reuertantur, iusta seueritate disperdat.

Præterea, certissima & indubitata fide fatemur, nihil vlla in re virium esse, nihil efficaciam, quod non à Deo sit, conseruetur, & (si quando agat) illo adiuuante agat, & vegetum sit. Nec tamen Deus, quasi lege dicta, ita creaturis ad illarum efficaciam exerendam adesse cogitur, vt non liberrimè, quando sapientissima ipsius bonitati visum fuerit, vel earum conatum infringat, vel effectum sustineat, vel per illas diuertam aut etiam maius quiddam efficiat. eiusque rei exempla per frequentia licet animaduertere in consilijs, industria, labore, opere plurimo & vario, vbi non solum diuersissimos exitus; sed & non raro infelices sortiuntur, quæ pari vel etiam maiori industria curata fuerant. tantaque istius varietatis (postquam eadem omnes causæ naturales adhibita fuerint) nulla verior, vel salutis nostræ conuenientior ratio reddi potest, quàm si in primæ, vt liberrimæ, ita prouidentissimæ causæ voluntatem, cuncta referantur. Sic igitur habendum est; cetera omnia, sine Deo nihil posse, Deum solum sine ceteris, imò ceteris omnibus contra tendentibus, quiduis posse. quare in eum, vt supremum omnium dominum; vt omnium potentem, spem omnem & fiduciam reponam: eius nutu, voluntate, obedientia si regor, (regor autem cum ab ijs regor qui vicem eius funguntur) nihil erit quod ad vtilitatis, iucunditatis & salutis meæ commoda maiora non conspiret; at si ab obedientia recedo, non dubium quin auxiliatrice Dei mei prouidentia, sese causarum

crea-

creatarum implexionibus insinuante, easque vbi libuerit insecundissimos exitus infectente priuabor: alliciam fortasse quosdam vt me diligant; at de repente amorem excipiens offensusiuncula, in graues inimicitias desinet: permouebo non neminem, vt à praua consuetudine respiscens, ad meliorem frugem redeat; at mox veteris voluptatis dulcore inescatus in pristina relabatur, sicutque hominis illius nouissima deteriora prioribus: languorem aut morbum corpori insidentem, remedio præter obedientiæ præscripta quaesito depellam; at vel succedet grauior alius, vel ipsa illa corporis valetudo inualerudinem animæ creabit. sic in ceteris omnibus quæ me ipsius voluntate perfecero, futurum credam, vt retro in meam perniciem lapsura sint omnia, vel saltem frustrante conatu, Deoque non adspirante, in irritum sint casura. O quàm multis improuisis casibus, & quæ perennatura videbantur, subito conciderunt; & quæ penitus desperata putabantur, erecta sunt! quàm sæpè quibus minimè rebamur consilijs, vel disiecta, quæ nolebamus, vel quæ volebamus constabilia suspeximus! Nihil igitur vnde cumque tutius, beatus, optatius est, quàm incertæ & erranti & infirmæ humanæ prouidentiae despondendo, certissimæ, sapientissimæ, potentissimæ, obedientia duce, diuinæ prouidentiae adhaerescere: sic tibi omnis creatura militabit, sic tuis omnia votis obsecundabunt.

CAPVT